Lietas Nr. 11290040111
Lietas arhīva Nr. K22-0039-14

SPRIEDUMS

Ludzā, 2014.gada 1.augustā

Ludzas rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis Gunārs Strucinskis,

ar sekretāri Veroniku Geceviču,

tulci Jeļenu Muleri,

piedaloties prokurorei Anitai Leščinskai,

zvērinātai advokātei Verai Lipskai,

izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu/pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā un 126.panta otrās daļas 3.punktā paredzētu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu.

Pārbaudījusi un novērtējusi tiesas izmeklēšanā iegūtos pierādījumus, tiesa

k o n s t a t ē j a

/pers. A/ izdarīja rupju sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas acīmredzamā necieņā pret sabiedrību vai bezkaunībā, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru (huligānismu), kas izdarīts personu grupā, proti:

2011.gada 23.augustā ap plkst.1.^{00} /pers. A/, atrodoties alkohola ietekmē, kopā ar personu A un citām personām gāja pa Ludzas pilsētas Raiņa ielu, kur Raiņa ielas un 18.Novembra ielas krustojumā satika /pers. B/. /pers. A/, bez acīmredzama iemesla, huligānisku motīvu vadīts, ar maznozīmīgu ieganstu par aizrādījumu izteikšanu, piegāja klāt /pers. B/ un saķēra viņu ar rokām aiz pleciem. Tad abi sāka cīnīties un nokrita zemē. /pers. A/ nokļuva zem /pers. B/, kurš viņam sēdēja virsū. Pēkšņi pieskrēja persona A un ar labās rokas dūri iesita vienu reizi /pers. B/ pa seju, nogrūžot viņu no /pers. A/. Pēc tam persona A izdarīja ne mazāk kā četrus sitienus ar dūrēm un kājām /pers. B/ pa seju un ķermeni.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētā /pers. A/ vaina Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā pierādīta ar:

- cietušā /pers. B/ tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu nolasītajām un sniegtajām liecībām, ka 2011.gada 22.augusta vakarā Ludzā lietoja alkoholu. 23.augustā aptuveni plkst.1.^{00} gāja uz mājām pa Raiņa ielu. Pie krustojuma ar 18.Novembra ielu blakus pārtikas veikalam pretī pa trotuāru gāja četri jaunieši. Viņi savā starpā sarunājās krievu valodā un izteicās par cietušā piekaušanu. Viņš latviešu valodā pateica, ka to nevajagot, un gāja tiem garām. Bet pēkšņi cietušais no aizmugures sajuta sitienu pa kājām un nokrita zemē. Viņš gulēja uz muguras, bet viens no puišiem apsēdās virsū un sita ar dūrēm pa seju. Otrs no viņiem pieskrēja, spēcīgi iesita ar kāju pa galvu un trāpīja deguna rajonā. Arī trešais pieskrēja un iesita ar kāju pa galvu. Cietušais mēģināja aizsargāties ar rokām. Uz kādu brīdi viņš zaudēja samaņu, tāpēc nevarēja precīzi atcerēties, kurš un cik reizes iesita. Viens no puišiem stāvēja malā un neko nedarīja. Pēc tam viņi aizgāja projām, atstājuši cietušo uz zemes. Viņš atrada mobilo telefonu „Nokia", ko pazaudēja viens no uzbrucējiem. Cietušais pats aizgāja uz mājām, bet nākamajā dienā vērsās pēc palīdzības Ludzas slimnīcas traumpunktā. Viņam konstatēja kreisās kājas lūzumu, sejas nobrāzumus un zilumus (lietas 13.lapa). Tiesas sēdē cietušais nevarēja pateikt, kādus sitienus izdarīja apsūdzētais /pers. A/. Kājas lūzumu guva, kad viens no puišiem ar divām kājām uzleca uz cietušā kājas. Apsūdzētais vienu reizi iespēra viņam ar kāju, taču neatcerējās, pa kuru ķermeņa daļu. Vairāk sita vīrietis, kurš sēdēja cietušajam virsū un pazaudēja telefonu no krekla kabatas. Uz kājām uzleca cits vīrietis. Cietušais labi neredzēja personu, kura viņam sēdēja uz vēdera un sita ar dūrēm pa seju, jo bija minimāli iereibis. Cietušais nevarēja pateikt, vai /pers. A/ bija tas, kurš uzleca uz kājām. Neatcerējās, ka blakus bija divas sievietes, izteiktu aizrādījumus kompānijai, būtu nosaucis par „mazgadīgajiem" vai runājis rupjības. /pers. C/ zemē nebija nogāzis un viņam virsū nesēdēja;

- liecinieka /pers. D/ tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 3.punktu nolasītajām liecībām, ka 2011.gada naktī no 22. uz 23.augustu, precīzu laiku neatcerējās, pie piecstāvu mājas Raiņa ielā pie kioska „Narvessen" bija kopā ar /pers. A/, /pers. E/ un /pers. F/. Pie pirmās kāpņu telpas blakus aptiekai sēdēja vīrietis un sieviete, bet otrs vīrietis stāvēja. Tas sāka izteikt kaut kādus aizrādījumus liecinieka kompānijai, kas bija alkohola reibumā. /pers. A/ sadusmojās, viņš pienāca pie vīrieša un sāka ar to cīkstēties. Vīrietis atbildēja ar to pašu, abi saķērās aiz pleciem, grūstījās un tad nokrita uz zemes. Liecinieks neredzēja, lai /pers. A/ izdarītu kaut vienu sitienu ar roku vai kāju. Viņi tikai grūstījās. Pēc kāda laika /pers. A/ zaudēja un palika, gulēdams uz zemes zem vīrieša, kurš sēdēja /Pers. A/ virsū. Tad pēkšņi /Pers. E/satrūkās un pieskrēja pie vīrieša, kuru ar dūres sitienu pa seju nogrūda no /Pers. A/. Pēc tam /Pers. E/ izdarīja vēl 4 – 5 sitienus ar dūrēm un kājām pa dažādām vīrieša ķermeņa daļām. Liecinieks precīzi pateikt nevarēja, pa kādām ķermeņa daļām /Pers. E/ sita, jo tajā brīdī mēģināja viņu aiz drēbēm atvilkt no vīrieša. Pēc kāda laika tas arī izdevās. Liecinieks vīrietim nesita, viņš redzēja, ka sita /Pers. E/. Šajā laikā /Pers. F/ sēdēja pie kāpņu telpas un to visu redzēja, bet kautiņā nepiedalījās. Tad liecinieka kompānija aizgāja uz tautas nama pusi, bet vīrietis palika, sēdēdams zālē (lietas 16. – 17.lapa);

- liecinieka /pers. F/ tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 3.punktu nolasītajām liecībām, ka 2011.gada naktī no 22. uz 23.augustu ap plkst.1.^{00} bija kopā ar /pers. E/, /pers. A/ un /pers. D/ pie piecstāvu mājas Raiņa ielā pretī Ludzas slimnīcai. Visi bija alkohola reibumā. Pie mājas bija nepazīstams vīrietis, kurš liecinieka kompānijai izteica aizrādījumus, lamu vārdus./Pers. A/ viņam kaut ko atbildēja un pēc tam piegāja klāt. Liecinieks notikumu atcerējās slikti, jo bija alkohola reibumā. /pers. A/ saķērās ar vīrieti, taču viņam nesita. Abi cīkstējās, pēc tam nokrita zemē. /pers. D/mēģināja viņus izšķirt, pārtraukt cīkstēšanos, bet pats ne reizi nesita. Tad vīrietis/Pers. A/ nogāza uz zemes un uzsēdās viņam virsū. Pēc tam pieskrēja /Pers. E/ un ar vienu dūres sitienu vīrieti nogāza no /Pers. A/ zemē. Vīrietis nokrita uz asfalta, bet /Pers. E/ izdarīja viņam aptuveni četrus sitienus ar rokām un kājām pa dažādām ķermeņa daļām. /pers. D/ mēģināja /Pers. E/ atvilkt nost. Liecinieks neredzēja, lai /Pers. A/ iesistu vīrietim kaut vienu reizi. Liecinieks kautiņā nepiedalījās, bet sēdēja uz kāpnēm pie kāpņu telpas. Viņš neatcerējās, vai tur bija vēl kādas personas. Pēc tam liecinieka kompānija aizgāja uz tautas nama pusi, bet vīrietis palika, sēdēdams pagalmā uz asfalta, un turpināja lamāties (lietas 18.-19.lapa);

- 2011.gada 26.septembra protokolu par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām, ka cietušais /pers. B/ norādīja uz fotogrāfijā Nr.1 attēloto personu – /pers. E/, ka šis vīrietis piekaušanas laikā iesita viņam ar

kāju pa seju (lietas 14.-15.lapa);

- 2011.gada 24.augusta izņemšanas protokolu, ka /adrese/, labprātīgi izsniedza mobilo telefonu „Nokia 1616-2", IMEI 357904040961445 (lietas 25.lapa);

- 2011.gada 24.augusta protokolu un fototabulu par /pers. B/ labprātīgi izsniegtā mobilā telefona „Nokia 1616-2", IMEI 357904040961445, apskati. Tas ir melns ar baltas krāsas cipariem. Apakšējā daļā ir lādētāja ligzda. Uz akumulatora ir uzraksts BL-5CB, zem tā ir SIM karte. Telefonam acīmredzamu bojājumu nav (lietas 26.-28.lapa);

- lietisko pierādījumu - mobilo telefonu „Nokia 1616-2", IMEI 357904040961445, kas atdots /pers. E/ (lietas 54.lapa);

- personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, - /pers. E/ tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 4.punktu nolasītajām liecībām, ka 2011.gada 23.augustā ap plkst.1.^{00} kopā ar draugiem /pers. F/, /pers. A/ un /pers. D/ bija pie piecstāvu mājas pretī Ludzas slimnīcai. Tur stāvēja arī nepazīstams vīrietis un divas meitenes. Vīrietis bija acīmredzamā alkohola reibumā un nosauca viņus par „mazgadīgajiem", pateica vēl kaut kādas rupjības. Vīrietim aizrādīja par to, bet viņš nesaprata. /pers. G/ aizgāja pie vīrieša aprunāties, bet tas ieņēma kaujiniecisku pozu un/Pers. A/nogāza zemē. /pers. E/ nobijās par/Pers. A/ un pieskrēja viņiem klāt. Vīrietis atradās virsū /Pers. A/, un /pers. E/ ar dūres sitienu viņu nogrūda no /Pers. A/ un kopumā iesita aptuveni četras reizes ar dūri sejas rajonā. /pers. E/ neredzēja, vai /Pers. A/ sita vīrietim. Ne /Pers. F/, ne /pers. D/ vīrieti neaiztika. Visi bija alkohola reibuma stāvoklī, tāpēc labi neatcerējās visus notikumus. Kautiņa laikā /pers. E/ pazaudēja savu mobilo telefonu „Nokia", bet nezināja, kādā brīdī un kurā vietā. Pēc tam viņš kopā ar draugiem aizgāja projām, bet vīrietis palika turpat, stāvēdams pie „Narvessen" kioska (lietas 22.-23.lapa);

- apsūdzētā /pers. A/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka 2011.gada 23.augustā ap plkst.1.^{00} kopā ar draugiem /pers. E/, /pers. D/ un /pers. F/ bija pie piecstāvu mājas Raiņa ielā, Ludzā, pretī poliklīnikai. Visi bija alkohola ietekmē. Tur stāvēja cietušais /pers. B/ kopā ar divām nepazīstamām meitenēm. /pers. B/ arī bija nedaudz iereibis. Apsūdzētais dzirdēja, ka /pers. B/ pateica, lai viņi, „mazgadīgie", ietu projām. Tad apsūdzētais kā drosmīgākais piegāja klāt pie cietušā, un viņi sāka cīnīties. Abi saķērās ar rokām un nokrita zemē. Apsūdzētais gulēja uz muguras, bet cietušais sēdēja uz vēdera. Apsūdzētais viņu bija apķēris ar abām rokām, lai tas nevarētu nodarīt sitienus. Viņi viens otram ar rokām neiesita. Tad pieskrēja /pers. E/ un cietušajam iesita vairākas reizes ar labās rokas dūri galvas rajonā. /pers. D/ un /pers. F/ mēģināja viņus izšķirt un sitienus neizdarīja. /pers. E/ izdarīja pirmo sitienu cietušajam pa seju, tad tas nokrita uz zemes blakus apsūdzētajam, kuru piecēla /pers. D/. Pēc tam /pers. E/ iesita četras reizes ar dūri cietušajam pa seju un ķermeni. Nezina, vai viņš sita ar kājām, jo tumsas dēļ to neredzēja. Apsūdzētais cietušo nesita ne ar rokām, ne ar kājām. Viņš neredzēja, ka kāds uzlēca cietušajam uz kājām. Apsūdzētais to nedarīja. Cīkstēšanās laikā ar cietušo abi visā augumā nokrita uz zemes. Kājas lūzums no tā nebija, jo nokrita zālē starp mājas kāpņu telpām, nevis uz asfalta.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ atzina daļēji savu vainu viņam inkriminēto noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā, proti, atzina vainu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta huligānisma izdarīšanā, bet neatzina Krimināllikuma 126.panta otrās daļas 3.punktā paredzēta noziedzīga nodarījuma - tīša vidēja smaguma miesas bojājuma - izdarīšanu.

Pirmstiesas izmeklēšanā apsūdzētā /pers. A/ darbības ir pareizi kvalificētas saskaņā ar Krimināllikuma 231.panta otro daļu kā huligānisms personu grupā. Viņš, esot tiešam nodomam veikt huligāniskas darbības, bez acīmredzama iemesla, ar maznozīmīgu ieganstu par aizrādījumu izteikšanu, sabiedriskā vietā – uz ielas, citu personu klātbūtnē, uzsāka fizisku vardarbību pret cietušo. Tad pieskrēja klāt arī persona A un izdarīja sitienus /pers. B/, proti, huligānisms tika izdarīts personu grupā, to apzinoties, jo abi vērsās un fiziski ietekmēja cietušo. Apsūdzētais paredzēja savu darbību kaitīgo seku iestāšanos un vēlējās tās, jo, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, publiskā vietā vairāku personu klātbūtnē ierobežoja cietušā iespējas brīvi pārvietoties. Līdz ar to /pers. A/ izdarīja rupju sabiedriskā miera traucēšanu.

2006.gada Latvijas Republikas Augstākās tiesas apkopojumā „Tiesu prakse huligānisma lietās" norādīts, ka sabiedriskā miera traucēšana ir konstatējama tajos gadījumos, kad nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšana ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesti pārtraukt savu darbu. Turklāt nozīme ir sabiedriskā miera traucēšanas pakāpei – par krimināli sodāmu huligānismu var atzīt tikai tādas darbības, kas ievērojamā mērā pārkāpj sabiedrisko mieru. Jāņem vērā, ka huligānisms var būt izdarīts tikai ar tiešu nodomu – personai jāapzinās sava noziedzīgā darbība un tieši jāvēlas tā izdarīt.

Apsūdzētā/pers. I/ vaina Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta ar cietušā /pers. B/, liecinieku /pers. D/ un /pers. F/, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, - /pers. E/ un paša apsūdzētā tiesas sēdē un pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām. Tās ir konsekventas un loģiski papildina viena otru, kā arī apstiprinās ar rakstveida pierādījumiem kopumā un savstarpējā saistībā un atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem.

Tiesas ieskatā no apsūdzības ir izslēdzama huligānisma kvalificējošā pazīme - miesas bojājumu nodarīšana cietušajam. Tiesas izmeklēšanā netika iegūti pierādījumi, ka /pers. A/ cietušajam /pers. B/ nodarījakreisā apakšstilba slēgtu lūzumu apakšējas trešdaļas līmenī (pēdas locītavas līmenī) ar mazā liela kaula ārējās potītes lūzumu, mazā liela kaula un lielā liela kaula savienojuma pārrāvumu, asinsizplūdumu kreisās pēdas un kreisā apakšstilba apakšējās trešdaļas rajonā, kas pēc sava rakstura atbilst vidējās pakāpes miesas bojājumiem, kuri ir izraisījuši ilgstošu veselības traucējumu uz laiku, garāku par 21 dienu.

Cietušais tiesas sēdē liecināja, ka no aizmugures sajuta sitienu pa kājām un nokrita zemē. Kad viņš gulēja uz muguras, viens no puišiem apsēdās virsū un sita ar dūrēm pa seju, bet otrs pieskrēja, spēcīgi iesita ar kāju pa galvu un trāpīja deguna rajonā. Arī trešais iesita ar kāju pa galvu. Viens no puišiem stāvēja malā un neko nedarīja. Kājas lūzumu /pers. B/ guva, kad viens no puišiem ar divām kājām uzleca uz cietušā kājas. Apsūdzētais/pers. I/ vienu reizi iespēra viņam ar kāju, taču neatcerējās, pa kuru ķermeņa daļu. Vairāk sita vīrietis, kurš sēdēja cietušajam virsū un pazaudēja telefonu no krekla kabatas. Uz kājām uzleca cits vīrietis. Cietušais labi neredzēja personu, kura viņam sēdēja uz vēdera un sita ar dūrēm pa seju, jo bija minimāli iereibis. /pers. B/ nevarēja pateikt, vai /pers. A/ bija tas, kurš uzleca uz kājām. Pie tam cietušais neatcerējās, ka blakus bija divas sievietes, izteiktu aizrādījumus, būtu nosaucis jauniešus par „mazgadīgajiem" vai runājis rupjības. /pers. C/ zemē nebija nogāzis un viņam virsū nesēdēja.

Savukārt liecinieku /pers. D/ un /pers. F/, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, - /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecībās norādīts, ka cietušais izteica aizrādījumus. /pers. A/ tas sadusmoja, viņš pienāca pie vīrieša un sāka ar to cīkstēties. Vīrietis atbildēja ar to pašu, abi saķērās aiz pleciem, grūstījās un tad nokrita zemē. /pers. D/ un /pers. E/ neredzēja, lai /pers. A/ izdarītu kaut vienu sitienu ar roku vai kāju. Saskaņā ar /pers. F/ un apsūdzētā liecībām /pers. A/ vīrietim nesita. /pers. A/ gulēja uz zemes, bet cietušais tam sēdēja virsū. /pers. E/ pieskrēja pie vīrieša, ar dūres sitienu pa seju nogrūda to no /Pers. A/. Pēc tam viņš izdarīja vēl 4 – 5 sitienus ar dūrēm un kājām pa dažādām cietušā ķermeņa daļām. /pers. D/ tajā brīdī mēģināja viņu aiz drēbēm atvilkt no vīrieša, bet pats cietušajam nesita. /pers. F/ sēdēja pie kāpņu telpas un kautiņā nepiedalījās. Liecinieks/pers. J/ norādīja, ka blakus aptiekai sēdēja vīrietis un sieviete. /pers. F/ neatcerējās, vai bija vēl kādas citas personas. /pers. K/ un apsūdzētais /pers. A/ liecināja par divām nepazīstamām meitenēm, kas bija kopā ar cietušo.

Tiesa secina, ka tiesas izmeklēšanas laikā netika iegūti pierādījumi, ka atbilstoši cietušā liecībām kāds no aizmugures viņam izdarīja sitienu pa kājām, bet vēlāk ar abām kājām uzlēca uz kājas. Tas ir pretrunā ar liecinieku /pers. D/ un /pers. F/, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, - /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecībām. Neviens no viņiem neminēja šādus apstākļus, bet liecināja par /pers. B/ un apsūdzētā cīkstēšanos un /pers. E/ izdarītajiem sitieniem pa seju un ķermeni. Pie tam tikai tiesas sēdē cietušais norādīja par uzlekšanu uz kājas. Iepriekš pirmstiesas izmeklēšanā viņš liecināja par sitienu no aizmugures pa kājām. Tā kā šīs pretrunas nebija iespējams novērst ar citiem pierādījumiem, tiesa tic /pers. D/, /pers. F/, /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecībām, kas savstarpēji sakrīt.

Turklāt cietušais neatcerējās neko par blakus esošajām divām sievietes, izteiktajiem aizrādījumiem apsūdzētā kompānijai, viņu nosaukšanu par „mazgadīgajiem" vai runātajām rupjībām. Viņš arī minēja, ka /pers. A/ zemē nebija nogāzis un viņam virsū nesēdēja. Taču tas ir pretrunā ar citu lietā liecinošo personu liecībām, proti, viņi apgalvoja tieši pretējo. Bet to nevar pārbaudīt ar citiem pierādījumiem. Līdz ar to tiesa tic liecinieku, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, un apsūdzētā liecībām, kas viena otru papildina un ir loģiskas.

Cietušais tiesas sēdē norādīja, ka notikuma brīdī bija minimāli iereibis un neatcerējās personu, kas viņam sēdēja uz vēdera un izdarīja sitienus. Tiesa uzskata, ka iepriekš minētās pretrunas /pers. B/ un citu personu liecībās ir tāpēc, ka viņi bija alkohola ietekmē un īpašu nepievērsa uzmanību notikuma apstākļiem. Minēto apstiprina arī cietušā liecinātais par trešā jaunieša izdarītajiem sitieniem. Taču patiesībā atbilstoši /pers. D/, /pers. F/, /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecībām /pers. D/ mēģināja /pers. E/ aiz drēbēm atvilkt no vīrieša un cietušajam nesita.

/pers. D/, /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecības pierāda, ka huligāniskās darbības pret cietušo novēroja vēl vismaz divi neitrāli cilvēki: viens vīrietis un sieviete vai divas sievietes. Taču saskaņā ar /pers. B/ teikto tiesas sēdē viņš notikuma vietā citu personu esamību neatcerējās. Cietušais arī konkrēti nevarēja pateikt, vai tieši /pers. A/ viņam vienu reizi iespēra ar kāju. Tiesas ieskatā /pers. B/ alkohola ietekmē nepamanīja cilvēku klātbūtni, tāpēc arī šajos momentos piekrīt /pers. D/, /pers. E/ un apsūdzētā /pers. A/ liecībām, kas savstarpēji neatšķiras.

Ievērojot iepriekš minētos argumentus, tiesa izslēdz no apsūdzības apraksta sitiena izdarīšanu pa /pers. B/ kājām un viņa nogāšanu uz asfalta, jo neviens lietā iegūtais pierādījums šos apstākļus neapstiprina.

Cietušā, liecinieku, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, un apsūdzētā liecības atbilst protokolā par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām atspoguļotajam, ka /pers. B/ atpazina /pers. E/, kurš iesita cietušajam ar kāju pa seju. Lietiskā pierādījuma - mobilā telefona „Nokia 1616-2" izņemšanas protokols un tā apskate pierāda, ka /pers. B/ to labprātīgi izsniedza. Gan cietušā, gan /pers. E/ liecības apstiprina, ka huligānisko darbību laikā /pers. E/ pazaudēja savu mobilo telefonu.

Tādējādi tiesa, izvērtējusi tiesas sēdē iegūtos pierādījumus, ir nonākusi pie pārliecības, ka apsūdzētā /pers. A/ vaina Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124.panta piektajai daļai tiesas izmeklēšanā iegūtie pierādījumi izslēdz jebkādas saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu šī viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Rēzeknes apvienotās tiesu ekspertīzes nodaļas eksperta /pers. M/ atzinumā Nr.109 – L norādīts, ka /pers. B/ konstatēti šādi miesas bojājumi: kreisā apakšstilba slēgts lūzums apakšējas trešdaļas līmenī (pēdas locītavas līmenī) ar mazā liela kaula ārējās potītes lūzumu, mazā liela kaula un lielā liela kaula savienojuma pārrāvumu, asinsizplūdumu kreisās pēdas un kreisā apakšstilba apakšējās trešdaļas rajonā, kas varēja rasties cietu – trulu priekšmetu iedarbības rezultātā, iespējams, 2011.gada 23.augustā pie lēmumā norādītajiem apstākļiem un kopumā pēc sava rakstura atbilst vidējās pakāpes miesas bojājumiem, kuri ir izraisījuši ilgstošu veselības traucējumu uz laiku, garāku par 21 dienu. /pers. B/ varēja būt nodarīts viens sitiens pa kreisā apakšstilba ārējo virsmu apakšējās trešdaļas līmenī. Eksperts nevar izslēgt iespēju, ka iepriekš minētajiem miesas bojājumiem ir cits rašanās mehānisms, piemēram, paša cietušā ķermeņa straujas nobīdes rezultātā, pagriežot kāju (lietas 10.-11.lapa).

Tiesa atzīst, ka iepriekš minētais tiesu medicīnas eksperta atzinums ir izslēdzams no prokurores lēmumā par krimināllietas nodošanu tiesai minētajiem pierādījumiem, kas apstiprina /pers. A/ vainu. Tiesas izmeklēšanas laikā pārbaudītās liecības nepierāda, ka tieši apsūdzētā darbību dēļ cietušajam tika lauzta kāja. Citi miesas bojājumi /pers. B/ netika konstatēti. Turklāt atzinumā norādīts, ka kaula lūzumu varēja gūt paša cietušā ķermeņa straujas nobīdes rezultātā, pagriežot kāju.

Kriminālprocesa likuma 124.panta piektā daļa paredz, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai

neesamību. Bet minētā likuma 19.panta trešā daļa noteic, ka visas saprātīgas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai tiesības uz aizstāvību.

Tiesa atzīst, ka cietušā, liecinieku, personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, un apsūdzētā liecības neapstiprina, ka tieši /pers. A/ tīši nodarīja vidēja smaguma miesas bojājumus /pers. B/. Pie tam tiesu medicīnas eksperts neizslēdza iespēju, ka cietušais pats varēja gūt lūzumu. Tiesas izmeklēšanas laikā nebija novērstas šīs saprātīgas šaubas par apsūdzētā vainu Krimināllikuma 126.panta otrās daļas 3.punktā paredzēta noziedzīga nodarījuma. Tāpēc tās jāvērtē par labu viņam. Līdz ar to /pers. A/ šajā apsūdzības daļā ir attaisnojams.

Nosakot sodu apsūdzētajam /pers. A/, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī apsūdzētā personību. Viņš izdarīja personu grupā smagu noziegumu, apdraudot sabiedrisko kārtību. /pers. A/ agrāk nav krimināls odīts (lietas 42.-43.lapa), lietā nav ziņu par administratīvajiem sodiem. Viņš nav psihiatra un narkologa uzskaitē (lietas 45.lapa), strādā SIA „STATS Incom" par būvnieku un saņem algu EUR 320 mēnesī pirms nodokļu samaksas (lietas 106.lapa). No darba vietas /pers. A/ raksturots pozitīvi, jo apliecinājis sevi kā labu speciālistu iekšējās apdares darbos un pienākumus veic kvalitatīvi. Pēc rakstura ir nosvērts, saticīgs, viegli iekļaujas kolektīvā, kaitīgu ieradumu nav. Uzņēmumā disciplināri pārkāpumi nav konstatēti (lietas 105.lapa). /pers. A/ apgādībā bērnu nav (lietas 49.lapa).

Turklāt tiesa ņem vērā apsūdzētā atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu /pers. A/ atbildību mīkstinošs apstāklis ir savas vainas atzīšana noziedzīga nodarījuma – huligānisma izdarīšanā un izdarītā nožēlošana. Atbilstoši Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktam viņa atbildību pastiprinošs apstāklis ir noziedzīga nodarījuma izdarīšana alkohola ietekmē.

Tā kā /pers. A/ izdarīja smagu noziegumu, apdraudot sabiedrisko kārtību, ir viens atbildību pastiprinošs apstāklis, viņš sodāms ar brīvības atņemšanu. Soda termiņš apsūdzētajam nosakāms tuvāk likumā paredzētajam minimālajam, jo ir viens atbildību mīkstinošs apstāklis, iepriekš nav krimināls odīts, pozitīvi raksturots no darba vietas, lietā nav ziņu par administratīvajiem sodiem.

Tiesa atzīst par pamatotu /pers. A/ piemērot Krimināllikuma 55.pantu un notiesāt viņu nosacīti, jo viņš agrāk nav krimināls odīts, nav ziņu par administratīvajiem sodiem, ir viens atbildību mīkstinošs apstāklis, nav narkologa uzskaitē, strādā algotu darbu un pozitīvi raksturots. Tādējādi tiesa iegūst pārliecību, ka /pers. A/, neizciešot sodu, turpmāk neizdarīs likumpārkāpumus. Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta sesto daļu /pers. A/, nosacīti notiesājot, uzliekams par pienākumu nemainīt dzīvesvietu bez Valsts probācijas dienesta piekrišanas. Pienākums piedalīties probācijas programmās viņam nav piemērojams, jo tiesa nosaka pārbaudes laiku likumā noteiktajā minimālajā termiņā. Līdz ar to šo pienākumu pilnvērtīgi apsūdzētais nevarēs izpildīt, jo probācijas programmām nepieciešams ilgāks laika periods. Tiesas ieskatā, ņemot vērā apsūdzētā personību, nav lietderīgi /pers. A/ noteikt pārbaudes laiku, kas pārsniegtu likumā paredzēto minimālo termiņu.

Krimināllikuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu nosaka likums, kas bijis spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā. Savukārt minētā panta otrā daļa paredz, ka likumam, kas atzīst nodarījumu par nesodāmu, mīkstina sodu vai ir citādi labvēlīgs personai, ja vien attiecīgajā likumā nav noteikts citādi, ir atpakaļejošs spēks, proti, tas attiecas uz nodarījumiem, kas izdarīti pirms attiecīgā likuma spēkā stāšanās, kā arī uz personu, kura izcieš sodu vai izcietusi sodu, bet kurai saglabājusies sodāmība. Attiecīgajā likumā, tas ir, 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 4.punktā, noteikts, ka personas, kuras noziedzīgu nodarījumu izdarījušas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, sodāmas saskaņā ar tām likuma normām, kuras bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā. Maksimālais soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas.

Krimināllikuma 231.panta otrās daļas sankcijā redakcijā, kas bija spēkā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā, bija noteikts, ka par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz 7 (septiņiem) gadiem un policijas kontroli uz laiku līdz trim gadiem.. Savukārt spēkā esošā sankcija paredz arī alternatīvus sodus – īslaicīgu brīvības atņemšanu, piespiedu darbu un naudas sodu, kā arī brīvības atņemšanas sodu uz laiku līdz pieciem gadiem.

Latvijas Republikas Augstākā tiesa 2014.gada 20.februāra lēmumā lietā SKK-0015-14 atzinusi, ka par pamatu soda – piespiedu darba – piemērošanai nevar būt arī atsauce uz 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikumā" pārejas noteikumu 6.punktu. Minētā norma noteic, ka gadījumos, kad par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu. /pers. O/ par 2011.gada 23.augustā izdarītu noziedzīgu nodarījumu nevar piemērot alternatīvus sodus - īslaicīgu brīvības atņemšanu, piespiedu darbu un naudas sodu - , ko paredz spēkā esošā Krimināllikuma 231.panta otrās daļas sankcija.

Ar 2012.gada 13.decembra likumu „Grozījumi Krimināllikumā", kas stājās spēkā 2013.gada 1.aprīlī, Krimināllikuma 231.panta otrās daļas sankcijā ir samazināts brīvības atņemšanas soda termiņš. Atbilstoši minētā likuma Pārejas noteikumu 6.punktam, ja par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu. Tādējādi tiesai ir pamats apsūdzētajam /pers. A/ piemērot Krimināllikuma labvēlīgos nosacījumus.

Cietušais/pers. P/ tiesas sēdē uzturēja pieteikto kaitējuma kompensāciju Ls 620 jeb EUR 882,18 apmērā, ko lūdza piedzīt no apsūdzētā /pers. A/. No abiem vainīgajiem cietušais vēlējās piedzīt kompensāciju Ls 1280 jeb EUR 1821,28 kopsummā. Tajā ieskaitīti šādi izdevumi: 1) Ls 90 jeb EUR 128,06 apmērā par braukšanu pie ārsta ar automašīnu no Rogovkas uz Rēzekni trīs reizes un no Rogovkas uz Ludzu pēc kruķiem – vienu reizi; 2) Ls 12 jeb EUR 17,07 apmērā par ārsta apmeklējumiem; 3) Ls 106 jeb EUR 150,82 apmērā par ārstēšanos slimnīcā; darbnespējas zaudēšana uz 6 mēnešiem, proti, viena minimālā mēnešalga Ls 180 x 6 mēneši, kopā Ls 1080 jeb EUR 1536,70 (lietas 35., 79.lapa). Tiesa atzīst, ka cietušais kļūdaini aprēķinājis kaitējuma kompensācijas kopsummu, kas ir Ls 1288 jeb EUR 1832,66 apmērā.

Kompensācijas pieteikumam /pers. B/ pievienojis SIA „Rēzeknes slimnīca" 2011.gada 29.augusta pacienta aprūpes līguma Nr.9701 un 2011.gada 6.septembra informācijas apmaksai kopiju par ārstēšanās izdevumiem Ls 106 apmērā (lietas 37.lapa). Cietušais iesniedzis arī SIA „Rēzeknes veselības aprūpes centrs" 2011.gada 8.septembra kvīts un čeka kopiju par Ls 3 samaksu par traumatologa medicīniskajiem pakalpojumiem (lietas 36.lapa), 2011.gada 25.augusta kvīts un čeka kopiju par Ls 3 samaksu par vizīti pie traumatologa (lietas 38.lapa), kā arī SIA „Ludzas rajona slimnīca" 2011.gada 24.augusta kvīšu kopijas par pacienta iemaksu Ls 3 apmērā, rentgenoloģiskiem izmeklējumiem Ls 2 apmērā un maksu par iebraukšanu slimnīcas teritorijā Ls 1 apmērā (lietas 39.lapa).

Tiesas sēdē cietušais paskaidroja, ka izdevumi par transportu viņam radās, braucot pie ārsta uz pārbaudēm, taču čeki par tiem nav saglabājušies. Slimnīcas izdevumus veido ārstēšanās astoņas dienas Rēzeknes slimnīcā. Tā kā cietušais nevarēja strādāt 6 mēnešus, tāpēc bija darbspējas zaudēšana, bet darba līgumu līdzi nebija. Apsūdzētais viņam šos izdevumus nav sedzis.

Apsūdzētais/pers. I/ atzina kompensāciju daļā par medicīniskajiem izdevumiem un ārstēšanos, jo viņa kompānijas dēļ cietušais nokļuva slimnīcā. Materiālo zaudējumu neatlīdzināja, jo cietušais atradās Anglijā un ar viņu nebija kontaktu.

Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmā daļa noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu.

Tiesa atzīst, ka cietušais ar dokumentu kopijām ir pierādījis ārstēšanās izdevumus Rēzeknes slimnīcā Ls 106 jeb EUR 150,82 apmērā un Ls 12 jeb EUR 17,07 apmērā par ārsta apmeklējumiem, proti, Ls 118 jeb EUR 167,90 kopsummā. Savukārt viņš tiesai neiesniedza nevienu pierādījumu, kas apstiprinātu transporta izdevumus un darba tiesiskās attiecības pirms traumas gūšanas.

Kaut arī daļa no materiālā zaudējuma ir pierādīta ar dokumentu kopijām, tiesas ieskatā šajā lietā kompensācija cietušajam nav nosakāma, jo /pers. A/ vaina Krimināllikuma 126.panta otrās daļas 3.punktā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā nav pierādīta. Pie tam cietušajam saskaņā artiesu medicīnas eksperta atzinumu citi miesas bojājumi nebija nodarīti un huligānisku darbību veikšanā piedalījās vēl otra persona.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 350.panta trešajai daļai, ja cietušais uzskata, ka ar kompensāciju nav atlīdzināts viss radītais kaitējums, viņam ir tiesības prasīt tā atlīdzināšanu Civilprocesa likuma noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu no apsūdzētā /pers. A/ ir piedzenami procesuālie izdevumi par advokātes juridisko palīdzību pēc norīkojuma Ls 25 jeb EUR 35,57 (lietas 83.-84.lapa) + Ls 20 jeb EUR 28,46 (lietas 96.-97.lapa) + EUR 18,50 (lietas 104.lapa) + EUR 69,72(lietas 110.lapa),proti, EUR 152,25 kopsummā.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 512., 513., 514., 520., 527., 528., 529. un 530.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. A/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta pirmo, otro un trešo daļu /pers. A/ noteikto sodu neizpildīt, ja 6 (sešu) mēnešu laikā viņš neizdarīs jaunu noziedzīgu nodarījumu, nepārkāps sabiedrisko kārtību un izpildīs tiesas uzliktos un krimināsodu izpildi reglamentējošā likumā noteiktos pienākumus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta sesto daļu, nosacīti notiesājot, /pers. A/ uzlikt par pienākumu nemainīt dzīvesvietu bez Valsts probācijas dienesta piekrišanas.

Drošības līdzekli /pers. A/ līdz sprieduma stāšanās likumīgā spēkā atstāt iepriekšējo – uzturēšanos noteiktā vietā.

/pers. A/ atzīt par nevainīgu pret viņu celtajā apsūdzībā par Krimināllikuma 126.panta otrās daļas 3.punktā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un attaisnot.

Cietušajam/pers. P/ kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Piedzīt no apsūdzētā /pers. A/ par labu valstij procesuālos izdevumus par samaksu advokātei par juridisko palīdzību pēc norīkojuma EUR 152,25 **(**simt piecdesmit divu *euro* 25 centu) apmērā, nosakot viņam termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas - 2014.gada 8.augusta apelācijas kārtībā var pārsūdzēt vai par to var iesniegt prokurora protestu Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Ludzas rajona tiesā.

Tiesnesis G.Strucinskis